

Phillipa Ashley

Een perfecte zomer
in Cornwall

Proloog

September 2008

Porthmellow.co.uk Stadsforum en -blog

@OudeMopperendeMinnie: *Is er nou alweer een winkel gesloten? Dat is al de derde in het afgelopen halfjaar. Deze stad gaat naar de knoppen! Waarom grijpt niemand van de gemeenteraad of de Kamer van Koophandel in, voordat de haven straks compleet uitgestorven is?*

‘Ik zweer je dat er een dezer dagen iemand gaat verdrinken,’ zei de oude man met zijn rollende *Cornish* ‘r’. ‘En drie keer raden wie die kleine opdonders dan uit het water moet vissen.’

Met moeite probeerde Sam Lovell een glimlach te onderdrukken toen ze de uitdrukking op het gezicht van haar buurman Troy Carman zag, die naar de tieners in wetsuits keek tegenover de Smuggler’s Tavern. Ze lachten en joelden, terwijl ze elkaar aanmoedigden om van de havenmuur in het inktzwarte water te springen. Van de lente tot de herfst zag elke zondagavond in Porthmellow er hetzelfde uit: de stadsband speelde voor de pub en tieners doken in het water van de haven. Een laatste vreugdekreet van het weekend voordat iedereen de volgende ochtend weer naar werk en school moest.

Sam zette haar bierglas op de afgebladderde tafel neer. Zoals veel dingen in Porthmellow was ook de taverne hard aan een opknopbeurt toe. ‘Sprong jij als jongen niet in het water dan?’ vroeg ze.

Troy schudde zijn hoofd naar de gillende kinderen die op de hoogste muur boven de haven klommen. ‘Vroeger misschien wel, maar toen hadden we nog niet van die mooie wetsuits. Ik droeg gewoon mijn katoenen onderbroek. Onze moeder werd er gek van.

Ik had maar drie paar. Eén om te wassen, één om te dragen en één voor mijn zondagse kleren. Ze zaten ook vol gaten, aangezien ze al honderd keer door haar mangel waren gehaald.'

'Troy. Ik hou zielsveel van je, maar dat is veel te veel informatie,' zei Sam, terwijl ze het beeld uit haar hoofd probeerde te bannen van haar bejaarde buurman die in de haven sprong in een onderbroek die net zo vuil was als het water.

Hoewel de zon op deze septemberavond op het terras van de Smuggler's Tavern scheen, was het schijnsel maar zwak en ook nog eens te laat. De zomer was te grijs en somber geweest, waardoor toeristen waren weggebleven uit dit afgelegen deel van Cornwall. Het waren moeilijke tijden en veel gezinnen hadden helemaal geen vakantie kunnen nemen. Dat was precies wat het kleine havenstadje niet nodig had - om nog maar te zwijgen van Sam zelf, die het jaar ervoor haar baan had opgezegd om haar eigen cateringbedrijf te beginnen.

Wie had een wereldwijde crash kunnen voorzien? Sam in elk geval niet. Ze had het te druk met het bij elkaar houden van haar gezin, nadat ze in een paar jaar tijd drie van de mensen van wie ze het meest hield had verloren. Maar op avonden als deze kon Sam dat bijna vergeten.

Troy dronk zijn glas Proper Job leeg en veegde het schuim van zijn lippen. Op zijn zeventigste werkte hij nog steeds parttime als assistent van de havenmeester, en niemand kende de wateren rond Porthmellow beter dan hij. *Alhoewel*, dacht Sam met een glimlach, *de man die nu naar haar tafel liep, kwam aardig in de buurt*. Drew Yelland was een paar jaar ouder dan zij, zijn huid gebruid als thee, zijn blonde haar gepolijst door de zon, een gouden oorbel glinsterde in het avondlicht.

'Hoi. Sorry dat ik te laat ben.' Drew kuste haar op de wang en knikte vrolijk naar Troy. 'We voeren pas laat weer de haven in. Een stelletje bankiers op de boot vandaag. Ze wisten van boe noch bah. Ze leken zich ook niet al te druk te maken over de recessie. Ik denk niet dat hun Billy-consumptie eronder zal lijden. Nu we het er toch over hebben... jullie glazen zien er leeg uit. Ik snak naar een biertje. Kan ik iemand iets te drinken aanbieden?'

Troy lachte zijn tanden bloot, die Sam vreemd genoeg aan grafstenen deden denken. Hij wreef zijn handen tegen elkaar. ‘Daar heb ik geen bezwaar tegen.’

‘Ik help je wel een handje,’ zei Sam en ze zette hun lege glazen op een dienblad. Dat deed ze altijd, om de waardin te helpen die een paar medewerkers had moeten ontslaan omdat er minder klanten waren.

Ze wilde ook even alleen met Drew praten. ‘Hoe gaan de zaken op de Marisco?’ vroeg ze, terwijl ze wachtte tot de waardin hun pintjes tapte. Drew runde een kleine zeilstichting en organiseerde groepsreisjes op een oude trawler.

‘Kan beter.’ Drew gaf haar wat geld voor de biertjes. ‘Eerlijk gezegd is het aantal boekingen sinds de crash enorm gedaald en dat zal er in de winter niet beter op worden. We hebben zowel zakelijke als particuliere klanten nodig om de educatieve reizen te subsidiëren. Maar bedrijven bezuinigen op teambuildingdagen en Jan Modaal kan zich luxe zaken als leren zeilen niet veroorloven. En dat betekent dat wij het ons niet kunnen veroorloven om kinderen mee te nemen op een tripje dat ze echt kunnen gebruiken, waardoor ze vaardigheden en zelfvertrouwen kunnen ontwikkelen.’

‘Dat vind ik zo erg voor je, Drew... Ik weet precies hoe je je voelt. Het gaat ook niet goed met Stargazey Pie - mensen moeten nog steeds eten, gelukkig, maar het is hard werken,’ zei Sam met een grimas. ‘Ik weet niet zeker of ik met het cateringbedrijf was begonnen als ik had geweten wat me te wachten stond. Afgelopen lente leek ik al gek om mijn goede baan bij de ambachtelijke bakkerij op te zeggen. Laat staan nu.’

‘Zou iemand ooit nog iets doen als we in de toekomst konden kijken?’ Drew pakte het dienblad met drankjes van de bar.

Sam schudde haar hoofd. ‘Ik ben blij dat ik niet wist wat er met mama en Ryan zou gebeuren.’ En Gabe natuurlijk, voegde ze er bijna aan toe, maar ze wilde zijn naam niet noemen. De wond was nog te vers. Als de liefde van je leven je eigen broer aangeeft bij de politie en vervolgens de stad verlaat terwijl je broer de gevangenis indraait - nou, dat laat zijn sporen na.

‘Je hebt een paar moeilijke jaren achter de rug, maar verlies de

hoop niet. Blijf doorgaan. Stargazey zal een succes worden. We moeten de storm op de een of andere manier doorstaan. We kunnen hem niet tegenhouden.’ Drew grijnsde. ‘En dat zal iedereen die in Porthmellow geboren en getogen is beamen.’

Sam knikte en hield de deur voor Drew open. Een uitbarsting van fanfaremuziek klonk in haar oren en ze knipperde met haar ogen door het contrast van het sombere interieur met het felle zonlicht dat op het water scheen. Sam concentreerde zich op het TE HUURbord op de fish-and-chipstent aan het einde van de haven. Gabe en zijn ouders hadden daar gewerkt en in de flat erboven gewoond tot hij en Sam uit elkaar gingen; zijn ouders waren een paar maanden eerder met pensioen gegaan en niemand had de tent nog overgenomen.

De ijssalon ernaast was gesloten en zou pas in de lente weer opengaan. De nieuwe hondentrimsalon van Bryony Cronk had zijn intrek genomen in de oude groentewinkel, maar de ramen aan weerszijden van de beide panden waren geblindeerd. Ondanks de armzalige conditie van de stad stroomde er trots Porthmellows bloed in Sams aderen: ze hield van de haven en de eigenzinnige klokkentoren, van elke zonnige dag en elke zware winterstorm. Drew had gelijk: niemand kon het klimaat voorspellen, economisch of anderszins. Net zoals ze er niets aan kon doen dat toeristen ervoor kozen om ergens anders heen te gaan.

Terwijl Sam en Drew binnen waren, was Troys vrouw Evie aan hun tafel komen zitten. Sam zag een kleine grimas van pijn op haar gezicht; ze wist dat Evie last begon te krijgen van artritis in haar knieën. Het was een steile wandeling naar de haven vanaf Stippy Stappy Lane, waar het huis van de Carmans zich bevond; een paar deuren verder dan Wavecrest Cottage, waar Sam met haar zus Zennor woonde. Tot een jaar geleden woonde hun broer Ryan daar ook.

Drew haalde een gin-tonic voor Evie en ze keken weer naar de kinderen die in het water sprongen.

‘Is dat Zennor?’ vroeg Evie, terwijl ze naar een lang, slank meisje met lang zwart haar wees, dat op de muur drie meter boven de haven stond. ‘Ik heb mijn bril niet op, dus ik kan het niet goed zien.’

Sam schudde haar hoofd. ‘Ja, klopt.’ Ze kromp ineem toen Zen-

nor van de muur sprong en met een luide plons in het water verdween. Direct daarna kwam ze met een overwinningsschreeuw weer tevoorschijn, waarop Sam een zucht van verlichting slaakte.

Zennor was gewoon zo'n kind dat zich onoverwinnelijk waande... net als hun broer Ryan. Net zoals Sams ex Gabe, toen ze nog kinderen waren. Ze kon zich Gabe zo voor de geest halen, in zijn zwembroek, gespierd en slank, zijn gladde olijfkleurige huid glinsterend van het water terwijl hij weer op de muur naast de pub klom. Het maakte niet uit of mensen hem uitlachten of hem juist aanspoorden; Gabe gaf nooit iets om wat anderen in Porthmellow dachten - behalve Sam dan, misschien. Zij stond erbij en probeerde nonchalant over te komen, terwijl haar hart in haar keel bonsde. Stel dat hij onder water zijn hoofd zou stoten aan de rotsen of een stuk afval? Ze was nooit die keer vergeten dat hij onder water was verdwenen en niet zo snel als gewoonlijk boven was gekomen; hij bleef zo lang onder water dat ze een gil van afschuw slaakte en iedereen naar haar staaarde. Toen was hij een paar meter verderop bij een boot tevoorschijn gekomen. Ze was bijna in het water gesprongen, bereid om alles te riskeren om hem te redden.

Nu zou ze dat niet meer doen. Nu ze eenentwintig was, lagen de dagen waarin ze lijf en leden riskeerde voor een kort pleziermoment ver achter haar; ze had nu teveel verantwoordelijkheden.

Een luide gil deed haar opschrikken uit haar mijmeringen, maar die werd meteen gevolgd door bulderend tienergelach.

Troy klakte met zijn tong. 'Verdomd gevaarlijk. De havenmeester wil het graag verbieden, maar dat heeft geen zin. De kinderen blijven het toch wel doen.'

'Zennor is geen kind meer,' zei Sam, 'maar ik kan het haar niet verbieden. Ik dacht dat ze er nu wel overheen was gegroeid.'

'Ze trapt gewoon een beetje lol. Ik zou het zelf ook doen als mijn knieën het toelieten. Hoe oud is ze nu? Vijftien?' zei Evie.

'Net geworden,' zei Sam.

'Als de jongens erbij komen, zal ze er snel mee ophouden,' zei Drew.

'Ze zijn er al. Ben Blazey is er ook bij,' zei Sam, terwijl ze haar oog op een magere jongen in een shorty liet vallen.

Evie lachte. ‘De jonge Zennor geeft hem het nakijken. Die jongen is zó verlegen en stilletjes.’

‘Hij maakt anders genoeg herrie op die scooter van hem,’ mopperde Troy. ‘Ik snap niet hoe hij van Mousehole naar hier kan komen zonder te verongelukken.’

Drew grijnsde naar Sam, die een giechel onderdrukte.

Evie stak een vinger op. ‘Ah, bedankt dat je me eraan herinnert, Troy.’ Ze grabbelde in een grote boodschappentas. ‘Heb je dit gezien?’

‘Wat is dat?’

Evie vouwde een verfrommelde flyer open op tafel. ‘Dit heb ik laatst uit de stad meegenomen, toen ik naar mijn computerles ging. Ik dacht dat je misschien wel zin zou hebben om erheen te gaan?’

Sam bekeek de folder. “Herfstfestival op de kade van Mousehole. Folkmuziek. Geroosterd varken. Eettentjes. Kookworkshops. Ciderbar.” Klinkt goed.’

‘Die flyer heb ik ook gezien. Vind je het leuk om samen met mij en Katya te gaan? Misschien kunnen we Connor ook meevragen,’ zei Drew tegen Sam. Katya was de vrouw van Drew; ze hadden samen een zoontje, Connor.

Sam had zin om te gaan, maar ze wist zeker dat Drew haar alleen maar uitnodigde om samen met zijn gezin te gaan om aardig te zijn. Drew was een van de inwoners uit Cornwall die voor de Lovells zorgden nadat hun moeder was overleden. Hij was deels vriend, deels oudere surrogaatbroer sinds Ryan in de gevangenis zat. ‘Ik weet het niet. Is het deze zaterdag? Dan moet ik eigenlijk werken...’ In een kleine ruimte in een achterafsteegje bakte Sam haar pasteitjes, die ze rechtstreeks vanuit de keuken verkocht of vanuit een kraampje op evenementen. Ze had graag zelf een foodtruck gehad, maar het bedrijf stond nog in de kinderschoenen. Ze bakte zes dagen per week in de ochtend, deed de catering voor een paar buitenevenementen en stond vrijdagavond in de haven van Porthmellow. Ze had het geld bij elkaar weten te schrapen voor een tweedehands kraampje en een kleine oven om de pasteitjes in op te warmen. Haar droom was om een echte foodtruck te hebben, zoals de busjes van sommige grotere streetfoodzaken, maar dat kon ze zich nog niet veroorloven. Nu

moest ze nog elke kans op extra inkomsten aangrijpen om de huur en leningen voor haar cateringkeuken te betalen. Er was niet veel tijd of geld voor extraatjes of cadeautjes.

‘We kunnen er ook later op de dag heen gaan,’ zei Drew. ‘Je sluit toch meestal zaterdag rond de lunch af?’

‘Je moet ook wat vrije tijd nemen,’ zei Evie.

Voordat Sam een smoes kon verzinnen, kwam Zennor aangesnel. Ze was blootsvoets, het water droop van haar af en haar wangen waren rood van de kou en de opwindings. ‘Hoi! Heeft iemand zin om mee het water in te gaan? Troy, misschien? Ik heb gehoord dat je vroeger een duikkampioen was.’

Troy legde zijn handpalm op zijn glas. ‘Hé, je laat druppels water in mijn pintje vallen, meissie. Het bier is hier al verdund genoeg, daar heb ik jouw hulp niet voor nodig.’

‘We hadden het erover om naar het Mousehole Herfstfestival te gaan,’ zei Sam, terwijl ze nog steeds niet zeker wist of ze Drews aanbod moest accepteren. Katya zou het vast niet leuk vinden als een andere vrouw haar qualitytime met haar gezin zou verpesten.

‘Ik zag de flyer al. De bands lijken kut,’ verklaarde Zennor hoofdschuddend. Er vloog water van haar lokken dat op de flyer spetterde, waardoor de inkt uitliep.

‘Aargh!’ Troy kreunde.

Sam wierp haar zus een blik toe. ‘Zen. Let je een beetje op je manieren?’

‘Doel je op het water of dat ik zei dat ze k...’

‘Op allebei, eigenlijk. Waarom kleed je je niet om? Het wordt koud.’

Zennor haalde haar schouders op. ‘Het gaat wel.’

Sam beet op haar tong. Ze moest zichzelf eraan herinneren dat ze Zennors zus was en niet haar moeder - ook al had ze die rol op zich moeten nemen toen ze pas twintig jaar oud was.

‘Nou, lijkt het iemand leuk?’ vroeg Drew. ‘Voel jullie vrij om met ons mee te gaan.’

Evie klapte in haar handen. ‘Waarom maken we er geen feestje van? Laten we met een taxi gaan, zodat we het er allemaal goed van kunnen nemen. Op de flyer staat namelijk dat het festival gespon-

sord wordt door de Cyder Farm.’

Sam zou Evie wel willen zoenen. Waarschijnlijk had Evie door dat Sam zich meer op haar gemak zou voelen in een groep, zelfs als daar twee gepensioneerden in zaten.

‘Dat lijkt me een veel beter idee,’ zei Zennor. ‘Ik ben er wel voor te porren als er cider in het spel is.’

‘Je bent nog geen achttien, meissie,’ zei Troy.

‘Een klein glaasje kan geen kwaad,’ zei Evie. ‘En we kunnen allemaal een oogje in het zeil houden.’

Zennor giechelde. ‘Mag Ben ook mee? Hij heeft momenteel een kuttijd - sorry, een rottijd - thuis.’ Ze wierp Sam een blik toe.

‘Hoe meer mensen, hoe beter,’ zei Drew. ‘Zal ik alvast een minibusje bestellen?’

Terwijl haar metgezellen opgewonden verder praatten, pakte Sam de flyer van de tafel en hield hem omhoog. De avondstralen schenen door het doorweekte papier en de woorden liepen in elkaar over: bands, festival, eten...

Hun moeder hield van zingen en dansen. Ze genoot altijd van het visserskoor en de stadsband en was zielsgelukkig als iedereen aan het eind van de avond meezong met het opzweepende refrein van ‘Trelawney’. En ze vond het heerlijk om de straten vol met mensen te zien op een zinderende zomerdag of om de meisjes en Ryan mee te nemen naar de Flora Dance in Helston of naar het Obby Oss-festival op de Dag van de Arbeid in Padstow. Hun vader had het gezin in de steek gelaten toen Sam nog heel jong was en haar moeder, Roz, had hen alleen opgevoed. In gedachten zag ze haar moeder dansen op het strand van Newquay terwijl de zon onderging, een bloemenkrans in haar haar, hand in hand met Sam en Zennor... Bij de herinnering aan die zorgeloze tijd en het besef van wat ze was kwijtgeraakt, voelde ze een steek in haar hart. Sam verlangde ernaar dat gevoel weer te ervaren, om de straten van Porthmellow weer tot leven te zien komen met muziek en gelach, naar geroezemoes in de stad... vreugde en plezier...

‘Sam?’ Evies hand lag op haar arm. ‘Is alles in orde? Ga je met ons mee?’

Sam dwong zichzelf te glimlachen. ‘Ja... ja. Waarom ook niet?’

Laten we gaan... of nee, eigenlijk heb ik nog een beter idee.'

'Wat dan, lieverd?' vroeg Evie zacht.

Alle ogen waren nu op Sam gericht en ze vertelde haar idee voordat ze de moed zou verliezen. 'Dit klinkt misschien gek, maar... waarom slaan we niet twee vliegen in één klap? Laten we naar het evenement gaan, maar tegelijk onderzoek doen. Ik bedoel, kijk eens om je heen. Het gaat snel bergafwaarts met de stad, juist nu de lokale bevolking hulp nodig heeft. We moeten meer toeristen aantrekken en deze plaats echt op de kaart zetten. Porthmellow beroemd maken.'

'Ja, maar hoe? We zijn gewoon het zoveelste havenstadje in Cornwall met gemene meeuwen, rare inwoners en slecht weer,' zei Zennor.

Sam moest glimlachen. 'We zijn niet het zoveelste havenstadje. We zijn uniek. We hebben karakter – we hebben allemaal karakter – en dramatisch weer dat de krantenkoppen haalt. We zouden net zo beroemd kunnen zijn als Padstow of Mousehole of St. Ives. Waarom niet?'

Drew zette zijn pintje neer. 'Je manier van denken bevalt me wel, maar beroemd om wat?'

'Om óns festival. Ik vind dat we ons eigen festival moeten hebben.'

Grote ogen om haar heen. Zennor snoof. Troy liet een zucht ontsnappen. 'Maar wie gaat dat organiseren? Lijkt me veel werk en gedoe, meissie.'

Troy had natuurlijk gelijk, maar het was al te laat. Het idee had zich in Sams hoofd genesteld en verzamelde energie en kracht, als een grote golf die op de haven afkomt. Ze kon de gedachte niet van zich afschudden dat haar moeder het middelpunt van het festival was geweest als ze hier nog was geweest. Terwijl de stadsband 'Trelawney' liet aanzwellen, stelde Sam zich haar moeder dansend op de kade voor, dansend en lachend.

Evie had ook gelijk en haar moeder zou het met haar eens zijn geweest. Sam werkte inderdaad te hard. Ze was pas eenentwintig en er drukte een enorme last op haar schouders: een bedrijf, een jongere zus die ze tot en met de universiteit moest onderhouden, een

broer die binnenkort uit de gevangenis zou komen. Het organiseren van een festival zou veel werk zijn, maar het zou ook leuk zijn, een mooie manier om haar moeders nagedachtenis in ere te houden en misschien een beetje glans terug te geven aan de stad en aan haar leven.

‘Wij gaan het organiseren,’ verklaarde ze, opgevrolijkt door bravoure. ‘Wij samen. We gaan het klaarspelen en ervoor zorgen dat het een groot succes wordt.’ Ze wierp een blik op Drew. ‘Want ook al is er een storm, we moeten iets doen om Porthmellow te helpen.’